

MICHELE
Strijd om de Westenstreek

BESTEL MIJNBOEK

Druk- en bindwerk

Eerste druk © 2022

Instagram: @de_noordentorens_razernij

Facebook: De Noordentorens Razernij

TikTok: @gerardschrijftfantasy74

Tekst: Gerard Berndt

Illustraties: © MV Tekeningen

Coverafbeelding: Pixabay

Ondersteuning: Lorenzo Mathijssen en Anne Helder

NUR 283

ISBN: 978-94-624-7293-8

BestelMijnBoek – Delft

www.bestelmijnboek.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

GERARD BERNDT

MICHELLE

Strijd om de Westenstreek

Namēnlijst

Michelle – zus van Artos

Prinses Heerle – dochter koning Boris en koningin Hanna

Koning Acuul – heerser over de Westenstreek

Sinn – geneesheer

Maard – oude boogschutter, leermeester

Liset – tovenaars van de Noordentorens

Martha – moeder van Michelle en Artos

Ozèn-Lyth – heerser van oostelijk rotsgebied Krets

Gervin – graaf van de Gravendorpen

Bastil – baron/stadsmeester van de stad Baaren

Luvère – meesteres van de Dodengrotten, Zwarte Weeuw genaamd

Dortus – leider van de groep koningslozen

Maris – magische kaartenheerser/dalver

Gebieden

Zuidelijke landen – woonplek van Michelle

Noordland – magisch noordelijk gebied

Oostelijk rotsgebied Krets – geboorteplek van Lyla

Westenstreek – westelijke streek, rijk watergebied

Glooiland – zuidelijk grasgebied

Meer van Zèlvn – groot meer tussen Zuid en Noord

Goudbergen – noordelijk heuvelgebied

Noordentorens – verblijfplaats van tovenaars Liset

I

De avond tijdens het overwinningsfeest

Buiten het kasteel Marchovelle van koning Boris, ergens in een steegje aan de rand van het kasteelplein, stond een vreemde gedaante...

Verscholen in de schaduw, een man of een vrouw, dat was niet te zien. De kap van de mantel was namelijk ver over het hoofd getrokken, wat ervoor zorgde dat de persoon onherkenbaar was.

‘Psst, diender!’ werd er met een sissend geluid gezegd. Een jonge diender van het koningshuis die net voorbij de steeg liep, bleef staan bij het horen van het geluid. Even keek hij om zich heen, maar hij zag niemand. Daar had hij rond dat tijdstip ook niet op gerekend, omdat nagenoeg iedereen uit de stad in het kasteel aanwezig was. Er was een

feest gaande om te vieren dat Michelle en prinses Heerle waren gered uit de Noordentorens. Daarvoor was iedere bewoner uitgenodigd die wilde feesten.

Zo nu en dan liep de koninklijke wacht over het plein, maar verder was er alleen de jonge diender die enkele flessen wijn had gehaald en terug naar het kasteel ging.

Nog eens keek hij om zich heen waarna hij de steeg een stukje in liep en een bewegende schaduw opmerkte. Zodra zijn ogen waren gewend aan de duisternis, werd de donkere gedaante beter zichtbaar.

‘Psst, jij daar. Kom eens dichterbij,’ zei de stem. ‘Ik heb een belangrijke boodschap voor de koning. Ik kan door tijdgebrek niet zelf naar binnen. Jij moet het voor me doorgeven.’

De goedgemanierde diender was zich van geen kwaad bewust en liep dichters naar de gedaante. De flessen wijn drukte hij steviger tegen zich aan.

‘Zegt u het maar, mijn heer,’ antwoordde de diender. Hij had aan de stem gehoord dat het ongetwijfeld een man moest zijn in het donkere gewaad.

De gedaante schraapte een keer zijn keel en hij trok de diender met een ruk naar zich toe. Daardoor liet die de flessen op de grond vallen. De wijn spatte tegen de kleding omhoog terwijl hij een klap tegen zijn hoofd kreeg.

De diender wist niet wat hem overkwam en raakte door de klap verward.

Daarop begon de man te vertellen: ‘Niet lang geleden heb ik een aantal snode figuren door de zuidelijke bossen zien trekken. Een kleine groep, maar ik zag meteen dat ze niet uit de buurt kwamen. En ze leken erg op hun hoede te zijn. Alsof ze werden gedreven door een onbekende macht.’

Even bleef het stil. De diender wreef over de zere plek op zijn hoofd en wachtte tot hem de gehele boodschap was verteld.

‘Ze leken bezeten van iets en ze renden. Waarschijnlijk via het Glooiland naar Noordland. Ik vermoed naar de Noordentorens!’ noemde de gedaante ook nog. ‘Ik denk dat tovenares Liset langzaamaan foute gasten aan het ronselen is.’

Weer bleef het stil.

‘Nou hup!’ zei de gedaante. ‘Ga vlug naar je koning om het bericht over te brengen!’

De diender schrok even van de krachtige stem en de boodschap die hij moest gaan overbrengen. Uit beleefdheid knikte hij een keer met zijn hoofd en hij maakte zelfs een bescheiden buiging.

Daarna wachtte hij niet langer omdat hij bang was nog een klap te krijgen. Hij rende over het plein naar de grote poort van het kasteel waarachter de feestgeluiden al goed hoorbaar waren. Met twee treden tegelijk rende hij de stenen trap op en de zware deur werd door twee wachters voor hem geopend.

De raadzaal van de koning was gevuld met vele mensen. Zo waren er de leden van het koningshuis, edelheren en edelvrouwen. Verder waren er ook de kooplieden, handelaars, eigenaren van herbergen en bierhuizen en arbeiders uit de dorpen onderaan de heuvel.

Muziek galmde door de hoge zaal en daar bovenuit klonken de luide stemmen van de mannen en het gelach van vrouwen. De diender baande zich een weg door de dansende menigte met maar één doel voor ogen: het bereiken van de tafel waaraan de koning zat. Zonder echt op te vallen, kwam hij steeds dichterbij.

Terwijl het feestgedruis in volle gang bleef doorgaan, droeg de diender de boodschap van de vreemde man over aan koning Boris. Zonder een reactie van hem af te wachten, maakte de diender een bescheiden buiging. Daarna draaide hij zich om en liep weg van de tafel. Hij werd weer opgeslokt door de dansende mensen.

Aan de andere tafels werd gelachen en gezongen. De mannen vertelden elkaar sterke verhalen en grappen. Vrouwen lachten met hen mee, terwijl ze wisten dat niet de helft van de verhalen echt waren. Maar de mannen gedroegen zich als hongerige haantjes en ze moesten altijd tegen elkaar opboksen om op te vallen bij de vrouwen.

Aan de tafel waar de koning zat, werden géén grappen gemaakt en hij vertelde ook zeker geen sterke verhalen. Zijn blik stond ernstig en Artos merkte dat op. Hij knikte kort met zijn hoofd naar Boris waarmee hij wilde aangeven dat hij benieuwd was naar de boodschap. De koning zuchtte een keer diep en hij kwam met zijn hoofd dichter naar dat van Artos.

‘Iemand in een steegje heeft de diender verteld dat hij vreemde lieden heeft zien rennen die via onze bossen over het Glooiland noordwaarts trokken,’ zei de koning op gedempte toon.

Boris vond het bericht wat vaag, maar hij had ook gezien dat de diender een dik oog had met een blauwe plek. Hij vroeg zich af of er gevochten was in dat steegje.

Hij was daarom van mening dat de boodschap niemand anders zou hoeven te bereiken. Hij wilde eerst zelf wat meer ontdekken. Misschien was het een valse boodschap.

Er trokken wel vaker vreemde lieden door de koninklijke bossen, maar daar werd nooit op deze manier melding van gemaakt. Misschien wilde de duistere man nog een andere boodschap afgeven? Daar zou Boris onderzoek naar doen. Het bericht mocht de sfeer van de avond niet verpesten, was hij van mening.

‘Vreemde lieden, zegt u?’ was Artos benieuwd. Hij wilde meer weten omdat het bericht hem een vervelend onderbuikgevoel gaf.

‘Een groep onbekenden rende voorbij, richting het Noorden. Ze leken bezeten door iets, zo vertelde de diender’ voegde Boris eraan toe.

‘Bezeten? Bedoelde de man dat ze werden gedreven door de macht van tovenares Liset toevallig?!’ reageerde Artos op een felle manier. Hij dacht meteen aan de pasgeleden ontvoering in de Noordentorens.

De koning drukte zijn wijsvinger tegen zijn lippen en hij knikte bijna onopvallend. Artos keek op dat moment om zich heen en hij zag koningsadviseur Tosh vanaf de andere kant van de zaal naar de twee mannen kijken. Hij had door het plotselinge nieuws niet in de gaten dat Tosh hen in de gaten hield.

De norske man werkte Artos op zijn zenuwen. Dat deed hij al een lange tijd. Het nare gevoel dat hij bij die man had, liet hem maar niet los.

Tosh was de adviseur van de koning en hij had zijn oren altijd gespitst voor nieuwtjes of roddels, maar hij was ook erg nieuwsgierig naar weetjes die hem niets aangingen.

Door het nare gevoel, voelde Artos dat hij altijd op zijn hoede moest zijn met Tosh in de buurt. Net als deze boodschap, was het verstandig om daar niet openlijk met hem over te spreken.

‘We laten het hierbij,’ merkte de koning na een tijdje op. ‘Ik zal er morgen voor zorgen dat een extra groep ridders

op patrouille gaat om langs de grenzen te letten op nog meer van die vreemde figuren.'

Hij hief daarbij zijn beker die gevuld was met mildbier.

'Op geluk en wijsheid!' riep hij.

Artos proostte.

'Op geluk en wijsheid!'

2

Drie jaar later, voorbij de koninklijke bossen

De ochtendzou keek net over de rand van de horizon en het oranjeleuige licht scheen op haar gezicht...

Zonder met haar ogen te knippen, tegen het licht en tegen de tranen in, bleef Michelle over de pijl turen in de gespannen boog die op haar hand rustte.

Zeker driehonderd meter verderop stond een Afstander, klaar om een prooi te gaan aanvallen. Het beest stond op zijn achterste poten en leek twee meter hoog te zijn. De stekelige kop van het beest en de scherpe schubben op zijn rug, zagen er gevaarlijk uit. De schubbenrug was ondoordringbaar en vlijmscherp. De stekels op de kop konden worden weggeschoten om het doel te treffen. Vaak met dodelijke afloop, zo werd er door verhalenvertellers beweerd.

In de omgeving klonk het gekras van een raaf die daarmee kennelijk een mooie vrouwtjes raaf wilde versieren. Het geluid galmde tussen de bomen door, maar het leidde niemand af.

Michelle vertrok geen spier terwijl ze minutenlang haar langboog gespannen hield. Zelfs haar arm trilde niet van de kracht waarmee de pijl naar achteren werd getrokken.

Het was zo stil om haar heen dat het loslaten van de pijl en het zwiepen van de pees een hels kabaal leek te maken. De afstand was groot genoeg zodat het de Afstander niet zou afschrikken. In plaats daarvan trof de pijl het beest en vloog het achterover de struiken in.

λ

Iets verderop, tussen de bomen door, zag ze iemand bewegen. Een meisje dat gekleed was in een bruine broekrok met een crèmekleurige, wijde blouse. Dat was waarschijnlijk de prooi waar de Afstander op aasde.

Ze droeg leren veterlaarzen en er was een blauwe cape met een lange puntmuts over haar schouders geslagen. Haar kastanjebruine haren hingen in een slordig vlecht over haar rug.

Michelle kon de gezichtsuitdrukking van het meisje niet zien, maar ze gokte erop dat ze niet echt blij was.

Prinses Heerle schudde haar hoofd en ze keek teleurgesteld naar de grond. Vier meter voor haar lag de Afstander stil tussen enkele struiken op de grond. Ze stond klaar om het dier zelf te doden, maar het werd op precies de juiste plek getroffen door een bekend uitziende pijl en daardoor op slag dood was.

Heerle liet haar gespannen kruisboog die ze op de Afstander gericht hield rustig naar beneden zakken. Ze ontspande de strakke pees en ze stopte de korte-afstandspijl terug in de houder die over haar schouder hing.

Ze keek een keer naar de lucht. Die zag helderblauw en er was geen wolkje te bekennen. Het werd al lekker warm voor een Midzomerdag. Daarna draaide ze haar hoofd naar links en ze tuurde tussen de bomen door de heuvel op. Zo ver als ze kon, want ze wist inmiddels dat haar beste vriendin zo'n driehonderd meter verder op de heuvel stond.

Of waarschijnlijk was ze al op weg naar haar om te zien waar ze de Afstander had geraakt.

Gedender en stuk getrapte takken op de grond verraadden het naderen van een zwaar beest. De prinses draaide zich om en ze had een lach om haar mond bij het zien van haar vriendin. Van verre kon ze de massieve oude oeros zien draven.

Michelle zat op de rug van het oranje gekleurde dier en ze hield zich stevig vast aan de lange haren rond de hals en

nek. Het leek elke keer weer alsof ze zichzelf in een spiegel zag. Alleen aan de kleding en de manier waarop ze haar haren had vastgemaakt, wist ze dat het niet haar spiegelbeeld was, maar Michelle, haar hartsvriendin.

Ze waren even oud, alleen was Michelle iets steviger qua postuur. Meer gespierd ook, vooral haar benen waren erg sterk.

Michelle was gekleed in een iets te kort donkergroen jurkje met een brede leren buikband. Ze droeg zwarte laarzen en ze had een lint in haar weelderige bos krullen die golvend in de wind achter haar aan wapperde. Ze had een wapengordel om haar middel geknoopt met een kortzwaard en een dolk eraan.

Over haar schouders hing een donkerblauwe cape. Een cape met de kleuren van het koningshuis die Heerle ooit aan haar had gegeven.

De zeldzame langboog hield ze in haar hand. Een pijlenkoker bungelde langs de hals van de oeros. Heerle vond het een indrukwekkende verschijning.

‘Ik had hem zelf wel kunnen doden,’ zei Heerle toen Michelle van haar oeros afsprong, nog voordat het beest stilstond.

Het bijzonder mooie dier snoof met zijn neus na de stormachtige rit de heuvel af. Het schudde met zijn kop heen en weer. Behendig ontweek Michelle een paar dikke slierten kwijl die door het schudden uit de bek van de oeros vlogen. Ze had een lach op haar gezicht waarmee ze straalde van zelfvertrouwen.

‘Ik kon het niet laten om hem van die afstand neer te halen!’ gilde Michelle terwijl ze naast Heerle ging staan.

Ondertussen zocht ze naar de Afstander die ze had getroffen.

‘Hij ligt daar tussen de struiken,’ zei Heerle.

Michelle deed een stap opzij en toen ze het beest zag liggen, stapte ze terug naar Heerle.

Beide meiden gaven elkaar een omhelzing als groet. Dat hadden ze drie jaar geleden, nadat ze allebei bevrijd waren uit handen van tovenaars Liset, samen bedacht. Omdat ze voor altijd vriendinnen wilden blijven. En omdat de ridders en de stoere jongens uit Marchovelle ook een groet gebruikten. Ze vonden zich niet minder dan de ridders van het koninklijke Ridderschap, het leger van koning Boris, waarmee ze de groet rechtvaardigden.

‘Jij maakt nog eens een flinke smakkerd op de grond met die lompe os!’ zei Heerle lachend.

Het dier had lange, stugge haren en een grote kop met een dikke schedel boven zijn ogen. Die diende als een soort stormram. Een indrukwekkend beest, alleen waren de brede hoorns niet handig tijdens de ritten tussen de bomen door.

De schuwe ossen hoorden eigenlijk thuis in het vlakkere Glooiland. Maar Michelle had maandenlang geprobeerd om een van die beesten te temmen, wat haar uiteindelijk ook was gelukt. Daar was ze erg trots op.

‘Die Afstander is ver van huis,’ merkte Michelle op. ‘Ik heb mijn vader ooit horen vertellen dat die beesten voornamelijk ver voorbij de zuidelijke bossen voorkomen.’

Ze keek Heerle met een verbeterd gezicht aan. Kort daarna keek ze ineens met een ernstige blik en ze herinnerde zich nog iets. Haar vader had haar ook verteld dat ze vaak in groepen leefden. Ze keek nog eens naar de dode Afstander en ze vermoedde dat er meer Afstanders in de buurt waren.

Heerle liep naar haar koninklijke paard Éclair waarna ze met een simpele sprong opsteeg. Toen ze in het zadel zat, stak ze haar kruisboog in een speciaal daarvoor gemaakte houder. Aan beide kanten van het paard hing zo’n kruisboog. Haar zwaard zat ook vastgebonden aan het zadel naast een buideltas.

‘Kom!’ zei Heerle streng. ‘We gaan hier melding van maken bij de wachters. Of beter nog: bij mijn vader!’

Michelle lachte even. Ze kon niet wennen aan de bevelen die haar vriendin haar gaf. Heerle bedoelde het niet zo, wist ze, want dat leerde ze nu eenmaal aan het hof. Immers was zij de troonopvolger van haar vader, koning Boris.

Ze wist ook heel goed dat Heerle daar nog niet klaar voor was. Desondanks kwam ze daar niet onderuit als oudste kind van de koninklijke familie.

Het vrije leven dat ze nog had, het rijden door de koninklijke bossen samen met Michelle en de avonturen die ze al hadden beleefd, trokken Heerle meer dan het stijve leven als koningin. Ooit zou ze de troon betreden, maar dan had

ze in ieder geval wat beleefd tijdens haar jeugd, zo vond ze zelf.

Michelle klom op de oeros terwijl ze wist dat het niet handig was om op het logge dier te rijden. Net toen ze haar langboog over haar schouder wilde hangen, vlogen er stekels langs haar lichaam. Eén daarvan schampte haar schouder en met een pijnlijk gezicht keek ze achterom.

‘Heerle!’ riep Michelle.

De prinses zag het gebeuren en ze bedacht zich niet, maar draaide haar paard behendig om zijn as. Meer stekels vlogen langs haar heen en ze greep een van de kruisbogen. Met een speciale haak die aan haar polsband vastzat, spande ze de boog en legde er een pijl op.

Ondertussen leunde ze naar één kant van het paard waarbij ze haar voet achter de buideltas klemde om niet uit het zadel te vallen.

Ze schoot de eerste pijl weg. Een treffer. Meteen schoot ze een tweede pijl, maar door de bewegingen van haar paard, raakte ze uit balans. De pijl schoot door de haren van Michelle, maar toch trof hij een tweede Afstander.

Michelle voelde de veren van de korte pijl langs haar oor strijken. Ze reageerde er niet op. In plaats daarvan sprong ze van haar oeros af en greep haar boog. Meteen spande ze een pijl en liet die los. Zonder te blijven kijken of de pijl doel zou treffen, greep ze al naar een nieuwe.

Iets verderop viel een Afstander op de grond terwijl de oeros naast haar van dichtbij werd aangevallen door Afstanders die van opzij kwamen aangerend. De huid werd